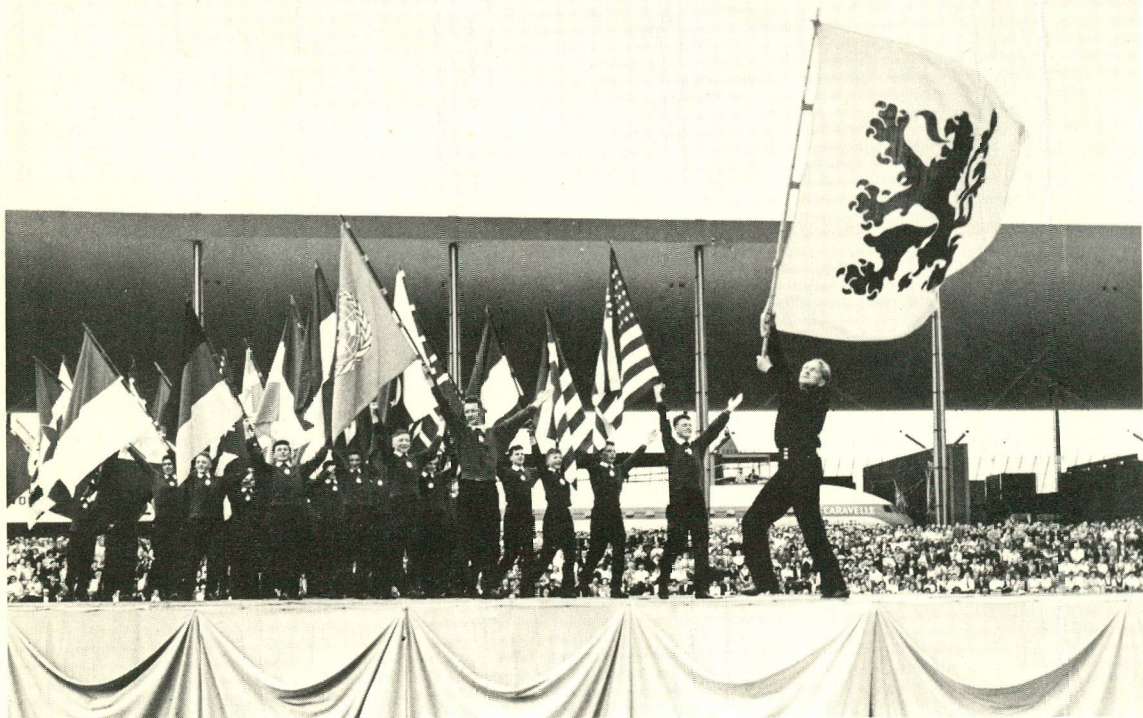

WERELDTENTOONSTELLING (Brussel 1958). De beslissing tot het houden van een wereldtentoonstelling te Brussel in 1958 werd door het homogeen bewind van de Christelijke Volkspartij in 1952 genomen. Koning Boudwijn legde op 24 september 1955 de eerste steen. Van het begin af waren er linguïstische geschillen, die in het nadeel van de Vlamingen uitvielen. De Vlaamse verenigingen kwamen hiertegen in verzet. Eind 1954 eiste J. van de Perre, toenmalig onzervoorzitter van het Vlaams Economisch Verbond, Vlaamse aanwezigheid op de wereldtentoonstelling. Toen in 1957 echter bleek dat in het Commissariaat-Generaal slechts 19 Nederlandstaligen zitting hadden, tegenover 46 Franstaligen, kondigde Fl. Grammens aan dat, indien er geen wijziging in deze toestand kwam, er tijdens de wereldtentoonstelling betreurenswaardige dingen zouden gebeuren. In 1958 voerde hij zijn bedreiging uit door pekeieren te gaan werpen in het Franse paviljoen. De wallinganten wisten deze Frankrijk aangedane smaad uit door het leggen van een krans op de plaats van het onheil.

De Vlaamse jongeren lieten zich ook niet onbetuigd. Midden 1957 richtten zij o.l.v. Wilfried Martens een Vlaams Jeugdkomitee voor de Wereldtentoonstelling op. Zij wensten een Vlaamse Dag op de wereldtentoonstelling. Omdat minister R. Motz het geschreven verzoek onbeantwoord liet, hielden zij op 27 februari 1958 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers een luidruchtige Vlaamse demonstratie. Zij riepen er: „Antwoord, Motz. Een Vlaamse Dag op de wereldtentoonstelling”. Minis-

Vlaamse Dag op de Wereldtentoonstelling van 1958.

ter Motz ging even later op hun verzoek in. Behalve een Vlaamse Dag werd ook een Waalse Dag aangekondigd.

De Vlaamse Dag van de wereldtentoonstelling vond plaats op 6 juli 1958. Tijdens een academische zitting, voorgezeten door gouverneur R. Dclerck, sprak A. Mussche, voorzitter van het Verbond van Vlaamse Letterkundigen over de plaats van Vlaanderen in Europa. Prof. P. Lambrechts, rector van de Rijksuniversiteit te Gent, behandelde er de achterstand van Vlaanderen inzake wetenschappelijk onderzoek, terwijl mgr. H. van Waeyenbergh, rector magnificus van de Katholieke Universiteit te Leuven, een lans brak voor het opruimen van de naweeën van de repressie.

De academische samenkomst werd in de namiddaguren aangevuld met zang, muziek en dans. De Vlaamsgezinden beschouwden deze manifestatie als een politiek van Vlaamse aanwezigheid.

HERMAN TODTS